

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.03.2014, sp. zn. 21 Cdo 4289/2013, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.4289.2013.1

Číslo: 75/2014

Právní věta:

Dohoda oprávněného s povinným, uzavřená před vydáním či po vydání exekučního titulu, jíž se oprávněný zavázal před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) tento svůj záměr povinnému oznámit a projednat s ním důvody tohoto svého záměru, kterou oprávněný porušil, představuje rušivou okolnost při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce), pro niž je výkon rozhodnutí (exekuce) nepřípustný (nepřípustná), a je proto dán jiný důvod, pro který nelze rozhodnutí vykonat; takováto dohoda je tedy způsobilá být důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Nesouhlasí-li povinný s výší pokuty, kterou mu soud uložil v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, nebo s výší další pokuty uložené mu soudem prvního stupně proto, že je nepřiměřená vzhledem k povaze vynucované povinnosti a k jeho poměrům, může tuto námitku uplatnit v odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, případně v odvolání proti usnesení o uložení další pokuty. Přiměřenost uložené pokuty pak odvolací soud posuzuje při přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně o nařízení výkonu rozhodnutí či o uložení další pokuty. Otázka přiměřenosti pokuty uložené povinnému však již není rozhodná z hlediska zastavení výkonu rozhodnutí a proto se jí soud (a to ani soud odvolací) v tomto v řízení zabývat nemůže.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.03.2014

Spisová značka: 21 Cdo 4289/2013

Číslo rozhodnutí: 75

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Výkon rozhodnutí, Zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce)

Předpisy: § 243e odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

§ 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

§ 268 odst. 4 o. s. ř.

§ 351 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Českých Budějovicích usnesením ze dne 29. 4. 2013 zamítl návrh povinného na

zastavení výkonu rozhodnutí, nařízeného usnesením téhož soudu ze dne 20. 9. 2010, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 1. 2011, a rozhodl, že povinný je povinen zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů tohoto řízení částku 28 374,10 Kč. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že povinný porušuje svůj závazek, k němuž se zavázal v podkladovém „vykonatelném“ usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2007, pravomocném dne 8. 10. 2007, jímž byl schválen smír účastníků, podle něž povinný „neprodává a ani nebude prodávat konečným zákazníkům v České republice žádné výrobky lesní a zahradní techniky zn. Husqvarna, které nesplňují všechny náležitosti vyplývající z aktuálně platného právního řádu ČR pro distribuci takových výrobků na trhu v České republice“. Pokud pak povinný navrhl zastavení výkonu rozhodnutí z důvodu, že účastníci uzavřeli dne 10. 9. 2007 dohodu, v níž „se zavázali, že před tím, než by kdokoliv z nich podal návrh na nařízení výkonu rozhodnutí týkající se kteréhokoliv výroku usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích vydaného ve věci sp. zn. 13 Cm 507/2005, jímž bude schválen smír, vždy nejprve prokazatelně oznámí tento svůj záměr druhé straně a projedná s druhou stranou důvody tohoto záměru“, avšak oprávněný žádné oznámení neučinil, soud prvního stupně odkázal na závazný právní názor vyslovený v usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 9. 2012, jímž zrušil jeho dřívější usnesení ze dne 25. 6. 2012, podle kterého uvedená dohoda účastníků nemůže být důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí, neboť z ní nevyplývá, že by se jí oprávněný zavázal, že trvale či jen po určitou dobu nebude své právo vymáhat. Soud prvního stupně nepřisvědčil ani námitce povinného, že „výkon rozhodnutí byl nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení oprávněného, z důvodu, že usnesením soudu o nařízení výkonu rozhodnutí mu byla uložena pokuta v maximální výši 100 000 Kč“. V tomto ohledu poukázal na to, že povinný stejnou námitku neúspěšně uplatnil již v odvolacím řízení proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí a že tedy o této námitce už bylo pravomocně rozhodnuto. Uzavřel, že důvod pro zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dán, a stejně tak není naplněn důvod pro částečné zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř., neboť výše uložené pokuty je přiměřená povaze vynucované povinnosti a poměrům povinného.

K r a j s k ý s o u d v Českých Budějovicích usnesením ze dne 29. 8. 2013 usnesení soudu prvního stupně ve výroku o věci samé potvrdil, ve výroku o náhradě nákladů řízení je změnil tak, že povinný je povinen zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 22 626,70 Kč, a dále povinnému uložil povinnost zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů odvolacího řízení 4181,80 Kč. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a ztotožnil se i s jeho závěrem, že povinný porušil svůj závazek z exekučního titulu, že „neprodává konečným zákazníkům v České republice žádné výrobky lesní a zahradní techniky zn. Husqvarna, které nesplňují všechny náležitosti vyplývající z aktuálně platného právního řádu ČR pro distribuci takových výrobků na trhu v České republice“. Pokud povinný namítal, že zahájení vykonávacího řízení bránila dohoda uzavřená mezi účastníky dne 10. 9. 2007, odvolací soud setrval na svém právním názoru, jenž zaujal již v předchozím zrušujícím usnesení ze dne 20. 9. 2012, a to, že tato dohoda, tak jak byla formulována, nemůže být důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Jestliže se v ní totiž účastníci dohodli, že „prohlašují a zavazují se, a to oba společně, i každý z nich samostatně, že před tím, než by kdokoliv z nich podal návrh na výkon rozhodnutí týkající se kteréhokoliv výroku usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích vydaného ve věci sp. zn. 3 Cm 507/2005, jímž bude schválen smír obsažený ve shora uvedeném společném písemném podání účastníků zmíněného řízení, vždy nejprve prokazatelně oznámí neprodleně svůj záměr druhé straně a projedná s druhou stranou důvody tohoto svého záměru“, nemůže mít porušení takovéto dohody za následek nemožnost podat návrh na výkon pravomocného a „vykonatelného“ rozhodnutí a není to ani důvodem pro zastavení pravomocně nařízeného výkonu rozhodnutí. Pouze dohoda, ve které by se oprávněný zavázal, že trvale nebo po určitou dobu nebude své právo vyplývající z exekučního titulu uplatňovat, by mohla být důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí. Za situace, kdy se oprávněný nezavázal k tomu, že trvale či jen po určitou dobu nebude své právo vymáhat, ani se takového práva nevzdal, může se výkonu

pravomocného rozhodnutí domáhat a takovýto výkon nelze považovat za nepřijatelný (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2005, sp. zn. [20 Cdo 1962/2004](#)). K námitce povinného, že „výkon rozhodnutí měl být (případně) zastaven částečně podle ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř., jelikož byl zjevně nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení oprávněného“, odvolací soud s odkazem na ustanovení § 351 o. s. ř., podle kterého se vykonávají exekuční tituly ukládající povinnému povinnost k tzv. nezastupitelnému jednání, dovodil, že ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř. nelze při nařízení výkonu rozhodnutí ukládáním pokut použít. Podle ustanovení § 351 o. s. ř. totiž pokuty, které soud stanoví s přihlédnutím k povaze vynucované povinnosti a k poměrům povinného, připadají státu, a nelze tedy uvažovat o uspokojení oprávněného, případně o rozsahu, který stačí k jeho uspokojení, neboť oprávněnému se ničeho nedostává a uložením pokuty povinnému není nijak uspokojen. Výkon rozhodnutí uložením pokuty podle ustanovení § 351 o. s. ř. proto nelze částečně zastavit dle ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř. z důvodu, že byl nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení oprávněného.

Proti výroku usnesení odvolacího soudu o věci samé podal povinný dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013, namítaje, že (v tomto rozsahu) napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že závisí na vyřešení 1) otázky, při jejímž řešení se odchýlil od ustálené judikatury odvolacího soudu, a to „zda je důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pouze taková dohoda, v níž se oprávněný výslovně zavazuje, že dočasně či trvale nebude své povinnosti z exekučního titulu vymáhat, nebo postačí i dohoda jiná, pokud takový závazek jednoznačně vyplývá z jejího obsahu a kontextu“, a 2) otázky zda „lze výkon rozhodnutí ukládáním pokut podle § 351 o. s. ř. částečně zastavit postupem předvídaným v § 268 odst. 4 o. s. ř.“, která dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena. V souvislosti s první otázkou dovolatel namítá, že dospěl-li odvolací soud k závěru, podle něž by výkon rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. bylo možno zastavit pouze v případě, pokud by se oprávněný zavázal „trvale či dočasně právo nevymáhat“, „stanovil podmínku“, která nemá oporu v zákoně a která je i v rozporu s výkladem uvedeným v ustálené judikatuře Nejvyššího soudu, zejména v jeho usnesení sp. zn. [20 Cdo 1962/2004](#). Kromě toho má za to, že „uvedená podmínka“ byla naplněna, neboť „závazek oprávněného něco vykonat (v daném případě prokazatelně oznámit a projednat) v sobě implicitně obsahuje jeho závazek zdržet se dočasně vymáhání do doby, než vykoná to, k čemu se zavázal“. Pokud jde o druhou otázku, dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že v případě výkonu rozhodnutí ukládáním pokut nelze „hovořit“ o uspokojení oprávněného z důvodu, že se mu ničeho nedostává. Namítá, že „celé vykonávací řízení je naopak založeno na tom, že se oprávněnému něčeho dostává“, i když nejde vždy „o hmatatelné plnění“, a dále argumentuje i tím, že ustanovením § 268 odst. 4 o. s. ř. zákonodárce „sleduje ochranu povinného před zbytečně silným zásahem do jeho práv tam, kde postačí zásah slabší“. Podle jeho názoru proto není důvodu, proč „by při aplikaci této obecné zásady měly být činěny rozdíly mezi výkonem rozhodnutí, kdy se oprávněnému dostává hmotného (peněžitého) plnění, a mezi výkonem rozhodnutí, kdy tomu tak není“. Pokud se tedy ukáže, že uložená pokuta byla příliš vysoká, neboť „by povinného dostatečně přinutilo splnit jeho povinnost i uložení nižší pokuty, musí být výkon rozhodnutí částečně (co do části uložené pokuty) zastaven“. Dále dovolatel uvedl, že pakliže v několika jednotlivých případech prodal zboží porušující „známková práva“ oprávněného, učinil tak nevědomky a neúmyslně, přičemž to vzhledem k obchodní politice oprávněného ani neměl možnost zjistit. Navrhl, aby odvolací soud usnesení odvolacího soudu, případně též soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomu kterému soudu k dalšímu řízení.

Oprávněný se ztotožnil se závěry odvolacího soudu. Poukázal zejména na to, že dne 27. 4. 2010 podal proti povinnému jako žalovanému u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před porušováním jeho práv z ochranných známek, a to společně s návrhem na nařízení předběžného opatření; z toho dovozuje, že v rámci tohoto nalézacího řízení došlo k naplnění dohody účastníků. Dále uvedl, že na rozdíl od situace řešené v rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. [20 Cdo 1962/2004](#) byla dohoda

účastníků uzavřena před vydáním exekučního titulu, že její obsah je odlišný a že z ní nevyplývá, že by se jakkoliv zavázal, že nepodá návrh na nařízení výkonu rozhodnutí. Navrhl, aby dovolání povinného bylo zamítnuto.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť dovolací řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému výroku usnesení odvolacího soudu o věci samé bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je pro řešení první dovolatelem nastolené otázky podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka procesního práva, zda dohoda oprávněného s povinným (uzavřená před nebo po vydání exekučního titulu), jíž se oprávněný zavázal, že před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) tento svůj záměr povinnému oznámí a že s ním projedná důvody tohoto záměru, je takovou okolností, pro niž je nařízený výkon rozhodnutí (exekuce) nepřipustný (nepřipustná), a je proto dán důvod k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. V rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena ani otázka procesního práva, zda soud v řízení o zastavení výkonu rozhodnutí zkoumá, zda je přiměřená výše pokuty, která byla povinnému uložena v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 351 o. s. ř. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že i pro řešení této druhé dovolatelem formulované otázky je dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání napadeného výroku usnesení odvolacího soudu o věci samé ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné ve vztahu k první dovolatelem nastíněné otázce; jinak důvodné není.

Právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Důvody zastavení výkonu rozhodnutí vypočítává ustanovení § 268 odst. 1 o. s. ř.; pod písmeny a) až

g) uvádí důvody relativně konkrétní, pod písmenem h) důvod formulovaný všeobecně, jehož účelem je umožnit, aby výkon rozhodnutí byl zastaven i v jiných závažných případech, jež pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat, resp. podrobit konkrétnímu popisu.

Ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. je ustanovením s relativně neurčitou hypotézou. Pravidlem výkladu takové normy je požadavek vymezit z předem neurčené množiny skutečností (kupř. demonstrativním výčtem nebo stanovením obecných kritérií) ty, jejichž pomocí lze obsah hypotézy normy určit; přitom výklad normy, kterou v konkrétní věci podal soud (a tím i jeho právní posouzení věci), je možné mít za nesprávný jen tehdy, lze-li učinit spolehlivý závěr, že to určení hypotézy, k němuž dospěl, z objektivních hledisek (logických nebo věcných) nemůže obstát.

Nauka i soudní praxe jsou jednotné potud, že důvody, pro které je výkon rozhodnutí nepřipustný, se typicky spojují s vadami exekučního titulu (pokud nezpůsobují jeho /materiální/ nevykonatelnost, jež zakládá důvod zastavení výkonu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), s pochybeními při nařízení výkonu rozhodnutí, s rušivými okolnostmi při provádění výkonu, případně se specifickým jednáním povinného (srov. též Kurka, V., Drápal, L., Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, a. s., 2004, strana 387).

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 27. 9. 2000, sp. zn. [20 Cdo 1508/98](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2001, pod číslem 28, v usnesení ze dne 22. 9. 2005, sp. zn. [20 Cdo 1962/2004](#), na jehož závěry odkázal odvolací soud, a dalších svých rozhodnutích dovedl, že „z povahy věci (včetně logického požadavku srovnatelnosti jednotlivých důvodů zastavení výkonu) musí jít o takové okolnosti, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je výkon rozhodnutí (jakožto procesní institut) vybudován (srov. § 268 odst. 1 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ o. s. ř.), anebo je protichůdné účelu, který se jím sleduje (§ 261 o. s. ř.), totiž zajistit splnění povinnosti, vyplývající z vykonávaného titulu (srov. § 268 odst. 1 písm. e/ a g/ o. s. ř.). Z toho, že se žádá, aby výkon byl prohlášen za nepřipustný, plyne, že musí jít o okolnosti, které se v uvedených směrech vyznačují odpovídající relevancí, resp. působí intenzívně a v podstatné míře; přirozeným smyslem výkonu totiž je, aby byl proveden, nikoli zastaven. Tomu odpovídá i míra ochrany, jež je poskytována povinnému a která je (osobně) limitována též tím, že dobrovolně nesplnil to, co mu bylo autoritativním výrokem uloženo.“

Judikatura soudů i odborná literatura dále dovedly, že rušivými okolnostmi při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce) se rozumí kupříkladu případy, kdy oprávněný odmítne poskytnout součinnost při exekuci odebráním věci podle ustanovení § 345 a násl. o. s. ř., nebo případy, kdy se oprávněný s povinným dohodl, že své právo vyplývající pro něj z exekučního titulu nebude buď po určitou dobu nebo trvale vymáhat výkonem rozhodnutí (exekucí), případně, že se takového práva vzdává.

V již citovaném usnesení ze dne 22. 9. 2005, sp. zn. [20 Cdo 1962/2004](#), dále Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „i ohledně pohledávky již pravomocně přiznané vykonatelným rozhodnutím lze uzavřít dohodu, jíž si účastníci sjednají, že dluh bude splněn ve splátkách“ a že „takováto dohoda o změně splatnosti stanovené původním titulem je způsobilá být důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.“.

Povinný v daném případě spatřuje důvod pro zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. v tom, že s oprávněným uzavřel dne 10. 9. 2007 (tedy před vydáním exekučního titulu) písemnou dohodu, v níž se uvádí, že „účastníci prohlašují a zavazují se, a to oba společně, i každý z nich samostatně, že před tím, než by kdokoliv z nich podal návrh na výkon rozhodnutí týkající se kteréhokoliv výroku usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích vydaného ve věci sp. zn. 3 Cm 507/2005, jímž bude schválen smír obsažený ve shora uvedeném společném písemném podání účastníků zmíněného řízení, vždy nejprve prokazatelně oznámí neprodleně svůj záměr druhé straně a projedná s druhou stranou důvody tohoto svého záměru“.

Při úvaze o tom, zda tato dohoda účastníků představuje (či nikoliv) rušivou okolnost při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce), je předně třeba vyjít z toho, že vykonávací (exekuční) řízení je ovládáno dispoziční zásadou, tedy, že výkon rozhodnutí (exekuci) lze nařídit jen na návrh oprávněného, a dále ze závěru dovozeného judikaturou soudů i odbornou literaturou, že podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) je využitím možnosti poskytnuté oprávněnému procesním předpisem pro případ, že povinný povinnost uloženou exekučním titulem vydaným v nalézacím řízení nesplní dobrovolně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. [20 Cdo 535/2002](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 4, ročník 2003, pod číslem 67, usnesení ze dne 20. 3. 2003, sp. zn. [20 Cdo 2445/2005](#), případně usnesení ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. [20 Cdo 3756/2008](#)). Z toho vyplývá obecné pravidlo, že v případě, kdy povinný povinnost uloženou exekučním titulem dobrovolně nesplní, je (jen) na oprávněném, zda návrh na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) podá a kdy tak eventuálně učiní; uzavře-li však oprávněný s povinným dohodu, již se zavázal, že své právo vyplývající pro něj z exekučního titulu nebude buď po určitou dobu nebo trvale vymáhat výkonem rozhodnutí (exekucí), případně, že se takového práva vzdává, eventuálně uzavře s povinným dohodu o změně splatnosti (pohledávky) stanovené původním titulem, je oprávněný takovou dohodou vázán a je povinen jednat v souladu s jejím obsahem. Podal-li by návrh na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) v rozporu s ujednáním obsaženým v takové dohodě, byl by výkon rozhodnutí (exekuce) nepřipustný (nepřipustná), což je důvodem pro jeho (její) zastavení podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Ze stejných zásad je třeba vycházet i v dané věci. Jestliže se oprávněný podle dohody účastníků zavázal před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí tento svůj záměr povinnému „prokazatelně“ oznámit a projednat s ním důvody tohoto záměru, je ujednáním v této dohodě vázán a tato dohoda tedy musí být oprávněným respektována a dodržena; podal-li by přesto návrh na nařízení výkonu rozhodnutí – aniž by tento svůj závazek z dohody účastníků splnil – učinil by tak předčasně a současně by porušil ujednání v dohodě obsažené (byť tato dohoda byla uzavřena ještě před vydáním exekučního titulu, což ovšem na věci nic nemění). Bylo totiž jen na oprávněném, zda takovou dohodu s povinným uzavře, či nikoliv, a pokud tak učinil, jak v řízení bylo zjištěno, bylo na něm, aby před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí své závazky z této dohody splnil.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že (i) dohoda oprávněného s povinným, ať již byla uzavřena před vydáním či po vydání exekučního titulu, již se oprávněný zavázal před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) tento svůj záměr povinnému („prokazatelně“) oznámit a projednat s ním důvody tohoto svého záměru, kterou (by) oprávněný porušil, představuje rušivou okolnost při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce), pro niž je výkon rozhodnutí (exekuce) nepřipustný (nepřipustná), a je proto dán jiný důvod (tj. oproti důvodům uvedeným v § 268 odst. 1 písm. a/ až g/ o. s. ř.), pro který nelze rozhodnutí vykonat; takováto dohoda je tedy způsobilá být důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Z uvedeného vyplývá, že není správný názor odvolacího soudu, podle něž porušení předmětné dohody účastníků ze dne 10. 9. 2007 oprávněným nemůže být v daném případě důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.; dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. tak byl naplněn. Zda ovšem v daném případě oprávněný svůj závazek z této dohody skutečně porušil, nebylo – v důsledku nesprávného právního názoru odvolacího soudu – v řízení zjištěno; je proto na soudu, aby tuto okolnost významnou pro rozhodnutí ve věci objasnil.

Dále dovolatel nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že výkon rozhodnutí prováděný podle ustanovení § 351 o. s. ř. nelze částečně zastavit podle ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř.

Ustanovení § 268 odst. 4 o. s. ř. stanoví, že týká-li se nařízení výkonu rozhodnutí některý z důvodů zastavení jen zčásti nebo byl-li výkon rozhodnutí nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení

oprávněného, bude výkon rozhodnutí zastaven částečně.

Podle ustanovení § 351 odst. 1 o. s. ř. ukládá-li vykonávané rozhodnutí jinou povinnost, uloží soud za porušení této povinnosti povinnému pokutu až do výše 100 000 Kč. Nesplní-li povinný ani poté vykonávané rozhodnutí, ukládá mu soud na návrh oprávněného další přiměřené pokuty, dokud výkon rozhodnutí nebude zastaven. Pokuty připadají státu. Zaplacením pokut se povinný nezproštuje odpovědnosti za škodu.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že výkon rozhodnutí podle tohoto ustanovení spočívá v tom, že soud v usnesení, jímž nařizuje výkon rozhodnutí, povinnému uloží pokutu až do výše 100 000 Kč. Nesplní-li povinný povinnost z exekučního titulu ani po uložení této pokuty, soud mu na základě každého dalšího návrhu oprávněného, aniž by znovu rozhodoval o nařízení výkonu rozhodnutí, ukládá další pokuty, a to až do té doby, dokud nebude výkon rozhodnutí zastaven, např. proto, že povinný vymáhanou povinnost splnil, nebo proto, že ji neporušil. Výši těchto dalších pokut zákon nestanoví, soudu se jen ukládá, aby šlo o pokuty „přiměřené“. Celková výše pokut není zákonem omezena. Výši pokuty při nařízení výkonu rozhodnutí i při uložení (každé) další pokuty soud stanoví s přihlédnutím k povaze vynucované povinnosti a k poměrům povinného (aniž by přitom byl vázán návrhem oprávněného). Nesouhlasí-li povinný s výší pokuty, kterou mu soud uložil v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, nebo s výší další pokuty uložené mu soudem prvního stupně proto, že je nepřiměřená vzhledem k povaze vynucované povinnosti a k jeho poměrům, může tuto námitku uplatnit v odvolání proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, případně v odvolání proti usnesení o uložení další pokuty. Přiměřenost uložené pokuty pak odvolací soud posuzuje při přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně o nařízení výkonu rozhodnutí či o uložení další pokuty. Otázka přiměřenosti pokuty uložené povinnému však již není rozhodná z hlediska zastavení výkonu rozhodnutí a proto se jí soud (a to ani soud odvolací) v tomto v řízení zabývat nemůže.

Ze shora uvedeného vyplývá, že dovolání povinného k řešení otázky, „zda lze výkon rozhodnutí ukládáním pokut podle § 351 o. s. ř. částečně zastavit postupem předvídaným v § 268 odst. 4 o. s. ř.“, není důvodné, a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. tudíž naplněn nebyl.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu ve výroku o věci samé není správné v řešení první dovolatelem nastíněné otázky, Nejvyšší soud je v tomto výroku, jakož i v závislých výrociích o náhradě nákladů řízení podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.).